

“ஆசிரியரின் மரணம்” என்பது 1967 ஆம் ஆண்டில் பிரஞ்சு இலக்கிய விமர்சகரும் தத்துவஞானியுமான ரோலண்ட் பார்த்ஸ் எழுதிய ஒரு கட்டுரை ஆகும் . இது மிகவும் சுவை வாக் குமிக் க மற்றும் ஆத் திரமட்டும் கட்டுரையாகும் (இது பல வேறு கற்றுகளின் அடிப்படையில்) இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் பல வேறு கற்றிப் பிடத் தக் க வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் செய்கிறது .

இதில் ஒப்பீட்டளவில் கலைப் படைப்பின் மலம் , உரையை அணுகுவதற்கும் பகுப்பாய்வு செய்வதற்கும் பாரம்பரிய வழியை பார்த்ஸ் விமர்சிக்கிறார் மற்றும் அசைக்கிறார் , இது எழுத்தாளரை மையமாகக் கொண்டது: இது ஆசிரியரின் நோக்கங்களைத் தடுவதிலும் , வாழ்க்கையை பகுப்பாய்வு செய்வதிலும் அதிக கவனம் செலுத்துகிறது. உரையின் உள்ளடக்கத் தை மட்டும் மதிப்பிடுவதற்கு புதிலாக உரையின் பொருளைக் கட்டவிழ்க்க ஆசிரியரின் பின்னணி அவசியமில்லை என்கிறது.

முதல் பத்தியில் , பாலசாக் எழுதிய நாவலான சர்ராசினிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சாம்பிளெல்லாவின் கதாபாத்திரத்தின் மலம் தனது கட்டுரையில் அவர் முன்வைக்கும் அடிப்படையாகுதலை விளக்க பார்த்ஸ் முயற்சிக்கிறார் .

இந்த கதாபாத்திரத்தைப் பற்றி பசுகையில் , உண்மையில் ஒரு பண்ணைக் மாறுவடேமிட்ட ஒரு காஸ்ட் ராடோ (ஒரு காஸ்ட் ரேட்டட் ஆண்) , பாலசாக் எழுதுகிறார் , “ இது பண்ணை , அவளது திடீர் அச்சங்கள் , பகுத்தறிவுறு விருப்பங்கள் , அவளது உள்ளுணர்வு அச்சங்கள் , அவளது துண்டப்பட்டாத துணிச்சல் , அவளுடைய தரையம் மற்றும்

சுவயையானது உணர்வின் சுவயைக இருக்கிறது. "

இந்த வளையப்பாடுகளில் யாருடைய கருத்துக்கள் வளையவருகின்றன என்பதை அறிய முடியுமா என்ற கேள்வியை பார்த்து எழுப்புகிறார். பசேம அந்த நாவலின் தன்மை இவ்வையா? பால்சாக் தனது முன்கூட்டிய அறிவு மற்றும் பணிகளின் தப்பணைத்ததுடன் பசேகிறாரா அல்லது அது வேறு யாரின் கருவல்?

அடிப்படையில், ஒரு வாசகனாக பார்த்து நமக்கு உணர்த்துவது என்னவென்றால், அந்த கதாபாத்திரத்தின் வழியாகவோ அல்லது வேறு ஒருவரின் வாயிலிருந்தோ வரும் எழுத்தாளரின் தனிப்பட்ட கருத்தாக இருந்தால், ஒரு குறிப்பிட்ட பாத்திரம் என்ன பசேகிறது என்பதை ஒருவரால் ஒருபோதும் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

பார்த்தவின் கற்றுப்படி, ஆசிரியரின் நோக்கங்கள் பொருத்தமற்றவை. இந்த படபாடு அவரது நோக்கங்களின் சரியான பிரதி அல்ல, எண்ணங்களாகக் கொடுக்கக் கொடுக்கும் செயல்பாட்டில், எழுத்தாளர் வேண்டாமென்றே அர்த்தத்தை உருவாக்கும் செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளார், அதில் ஆசிரியர் / எழுத்தாளர் இல்லாததால் அவருக்கு முழுமையான கட்டுப்பாடு இல்லை

ஆகவே, எழுத்தாளரின் நோக்கங்களை கண்டுபிடிக்க முயற்சிப்பது ஒரு முழுமையான கவனச்சிதறல் மற்றும் தவையற்றது ஆகும், ஆசிரியர் உயிருடன் இருந்தாலும் கிட்ட (இது ஆசிரியர் இறந்துவிட்டால் பலமுறை அல்ல), ஆசிரியர் என்றால் ஒருவர் முழுமையாக உறுதியாக இருக்க முடியாது அவரது நோக்கங்களைப் பற்றி உண்மையானது என்று சொல்ல முடியாது.

மேலும், எழுத்தாளர் தான் எழுதியவற்றின் பின்னால் தனது நோக்கங்களை நேர்மையாகக் கிறிணாலும், எழுத்தாளர் தனது படபாட்டில் வெற்றிகரமாக சித்திரிக்க முயற்சிப்பது என்பதற்கு எந்த உதவாதமும் இல்லை, இது தோல்வியுற்றதாகக் காட்டப்படுவது மட்டுமல்லாமல் உண்மையில் அழகு சேர்க்கும் உரையை வழங்கக்கூடிய பல வேறு விளக்கங்கள் காரணமாக உரையாகும்.

ஒரு எழுத்தாளருடன் தொடர்புபடுத்தும் 'அசல்' மற்றும் 'உண்மை' என்ற கருத்தை பார்த்து விமர்சிக்கிறார். ஆசிரியருக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கும் இந்த அணுகுமுறை பல வேறு சிக்கல்களைக் கொண்டது. இந்த அணுகுமுறை உரையைப் பிடிக்க வாழ்க்கை வரலாற்று அணுகுமுறையை எடுக்க வகைகிறது.

இந்த அணுகுமுறை இரண்டு சிக்கல்களைக் கொண்டது, ஒன்று மேலே விவாதிக் கப்பட்டபடி, ஆசிரியரின் நோக்கங்களை ஒருவர் வளையப்படுத்த முடியும் என்று அது பொய்யாக கருதுகிறது. இரண்டாவதாக, ஒருவர் கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்க வேண்டிய உரையின் ஒரு நிலையான பொருள் உள்ளது.

முன்னதாக இருக்கும் பல வேறு எண்ணங்களையும் யோசனைகளையும் ஒரு தனித்துவமான திறமையான வழியில் ஒன்றிணைக்கும் ஒரு தொகுப்பு தயாரிப்பாளரைத் தவிர வேறொன்றையும் இல்லாமல் உரையை அல்லது பொருளை உருவாக்கும் ஒருவித தயைவீக படபாட்டாளராக எழுத்தாளரை ஒருவர் பார்க்கக்கூடாது என்று பார்த்து

விமர்சிக்கிறார்..

அசல் படபைப் பாளராக எழுத தாளரூக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த முக்கியத்துவம் சமீபத்தியது என்று பார்த்துக் கொடுக்கிறார், முந்தைய காலங்களைப் போலவே, கிரகேக் கர்களின் காலத்தலைப் போலவே, கதநுட்பங்களிலும், ஒரு உரை எவ்வாறு வழங்கப்படுகிறது, அதன் அசல் சதித்திட்டத்தில் அல்ல, வெவ்வேறு நிலங்களால் வெவ்வேறு வழிகளில் வழங்கப்பட்ட ஒரே புராணக் கதைகளிலிருந்து பெறும் பாலான நிலங்கள் வந்தன.

எனவே, இந்த கட்டுரையின் மூலம் பார்த்துக் கொடுக்கிறார் ஆசிரியரிடமிருந்து கவனத்தலை வாசகர்களுக்கு மாற்றுகிறார். உரையின் 'உண்மையான அர்த்தத்தில்' பார்த்துக் கொடுக்கிறார் ஆர்வம் காட்டவில்லை, ஏனெனில் அவரைப் பொறுத்தவரை அப்படி எதுவும் இல்லை. வாசகர் மற்றும் எழுத்தாளர் இருவரும் தங்களது சில விஷயங்களைக் கொண்ட முன்கூட்டிய அறிவையும் யோசனைகளையும் கொண்டு வருகிறார்கள், இது அவர்களின் உரையைப் படிப்பதை நிச்சயமாக பாதிக்கிறது.

எனவே, ஏராளமான வாசகர்கள் இருப்பதால் ஒரு உரையைப் படிப்பதற்கும் விளக்குவதற்கும் வெவ்வேறு வழிகள் இருக்கலாம். கட்டுரையின் முடிவில் பார்த்துக் கொடுக்கிறார், மலேமும் ஆசிரியரின் மரணத்தலை விட 'வாசகரின் பிறப்பு' அறிவிப்பதில் அவர் அதிக அக்கறை காட்டுகிறார். பின்னவீனத்துவம் மற்றும் வாசகர்-பதிலளிப்புக் கோட்பாடு போன்ற பலவேறு கோட்பாடுகளுக்கு பார்த்துக் கொடுக்கிறார் அடித்தளம் அமையக்கிறது.

இங்கே, பார்த்துக் கொடுக்கிறார் உரையில் ஆசிரியரின் இடம் தொடர்பான வரலாற்று சிக்கல்களைக் களேவி எழுப்புகிறார். ஆசிரியர் உரையை எழுதும் போது, அவரது குரல் அதில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதில்லை என்று அவர் வாதிடுகிறார். வாசகர் உரையை எவ்வாறு விளக்குகிறார் என்பது மிகவும் முக்கியமானது. ஆசிரியர் மொழிபெயர்ப்பாளர் மற்றும் பின்பற்றப்பவர்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை, அவருக்கு எதுவும் அசல் இல்லை. அவர் ஏற்கனவே பயன்படுத்திய பொருட்களை வெறுமனே பின்பற்றுகிறார்.

எழுத்துவது என்பது சொந்தக் குரலை அழிப்பது அல்லது 'சுயத்தலை' அழிப்பது ஆகும். எழுத்து தொடங்கும் போது, ஆசிரியர் தனது மரணத்திற்குள் நுழையத் தொடங்குகிறார். உரையில் பசும் ஆசிரியர் அல்ல, ஆனால் அவ்வாறு செய்யும் மொழி அது. மொழியியல் ரீதியாக, ஆசிரியர் ஒன்றுமில்லை; எனவே அது செயல்படும் மொழி. எழுத்தாளர் எழுத்தத் தொடங்கியவுடன், அவர் இறந்துவிட்டார், ஏனென்றால் அவர் எழுதும் போது அவருக்கு உரையின் மீது கட்டுப்பாடு இல்லை, ஆனால் அது வாசகர்களின் விளக்கத்தைப் பொறுத்தது. எழுத்தாளர் எழுத்தத் தொடங்கினாலும் அது அசல் இல்லை. உரை என்பது ஆயிரக்கணக்கான கலாச்சார மூலங்களிலிருந்து மறைக்கோள்களின் தொகுப்பு அது. ஆசிரியர் எண்ணற்ற அர்த்தங்களில் வகைக் மொழியைப் பயன்படுத்துகிறார். அவர் வாசகர்களை உரையை விளக்குவதற்கு அனுமதிக்கிறார். இதன் விளைவாக, வாசகர் பல அர்த்தங்களை உருவாக்குகிறார். எனவே, ஒவ்வொரு உரையும் மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்படுகிறது.

எழுத்துவது ஒரு 'வெளிப்பாடு' அல்ல, 'ஸ்கிரிப்ட்'. வாசகரின் பிறப்பு ஆசிரியரின் மரணத்தால் உருவாக வேண்டும். முடிவில், எந்த எழுத்தாளரும் அசல் இல்லை: ஒவ்வொரு உரையும் புகைப்பட நகல் மட்டுமே. எல்லா எழுத்தாளர்களும் ஏற்கனவே

சுழலில் இருக்கும் மொழியின் உதவியைப் பெறுகிறார்கள். எக்ஸ்பிரஷனிஸ்ட் மற்றும் உலகளாவிய வகை எழுத்தாளர் இறந்துவிட்டார், அது அவர்களின் இடத்தை ஆக்கிரமிக்கும் ஸ்கிரிப்டர் தான். விமர்சகர்கள் / வாசகர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் / நாவலாசிரியர்கள் ஒரே மொழியில் செயல்படுவதால் பொதுவான தன்மைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். எந்தவொரு அதிகாரப்பூர்வ இருப்பையும் மொழி மறுக்கிறது. உலகில் எண்ணற்ற அர்த்தங்கள் இருப்பதால், இது ஒரு உரையின் பல அர்த்தங்களின் சாத்தியத்தகைக் குறிக்கிறது, இதனால் ஒவ்வொரு வாசிப்பும் தவறாகப் படிக்கப்படுகிறது. எனவே, இங்கே, பார்த்ஸ் சாஸ்பிரூடன் மூரணப்படுகிறார் இதை கட்டவிழ்த்தல் / டிகான்ஸ்ட்ரக்ஷனிஸ்ட் என்று அறிவிக்கிறார். குறிப்பான உள்ளது என்று சாஸ்பிரூட் கடுகிறார்,

மொத்தத்தில், எழுத்தாளர் ஒன்றும் இல்லலை, ஏனெனில் அவர் தனது கலாச்சார அகராதியிலிருந்து எல்லாவற்றையும் கடன் வாங்குகிறார். ஒரு எழுத்தாளர் என்பது மொழியை மட்டும் வதைத் திருப்பவர், உரை மற்றும் பொருள் மீது அதிகாரம் இல்லாதவர். அர்த்தத்தை வதைத் திருக்க தனக்கு அதிகாரம் இருப்பதாக நினைத்த பாரம்பரிய எழுத்தாளர் இறந்துவிட்டார். இந்த அர்த்தத்தில், 'வாசகர்-பதில்' கோட்பாடு ஆசிரியரின் மரணம் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்று நாம் கடுகலாம். எந்தவொரு உரையையும் அவர் விரும்பும் விதத்தில் விளக்குவதற்கு இது வாசகர்களை ஊக்குவிக்கிறது.

நன்றி: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=1005823883104592&id=100010309694800